

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΣΤ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1883.

ΑΡΙΘ. 184.

Συνδρ. έτησ εν Έλλάδι Φο. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Είς ούδένα, πλην τών τακτικών ανάπαοοριτών, στέλλεται «ή Έφημερίς τών Παιδών» άνευ προπληρωμής.

» » » Έξωτερικῆ » 2.

Έν δόφ Αλόλου άραφῆ, 39.

ΑΓΑΛΟΧΟΝ.

Η Άλόη, ητις αναφέρεται εις την Γραφήν, δέν είναι ή κοινώς λεγομένη αλόη, την όποιαν μεταχειρίζομεθα ως καθαρκτικόν, αλλά κόμμι τι εβοςμον, τό όποιον μετεχειρίζοντο τό πάσαι ως την μύρραν, τό Άλβανον, τό κιννάμωμον, εις τούσ ναούσ, τάσ οικίασ, και έν γένει δούσκις ήθελον να άρωματίσουν πρῶμά τι. Παράγεται δε έκ τινος δένδρου φυομένου εις την Άραβίαν και καλουμένου Άγάλοη.

Πρώτος ό Διοσκουριδης αναφέρει τό κόμμι τούτο μεταξύ άλλων εβόσμων ύλών, ύπό τό όνομα Άγάλοχον, φαίνεται δε ότι ύπάρχουν διάφορα είδη Άγάλόχου, ως λ. χ. τό Άραβικόν, τό Κινεζικόν, τό έκ τής Σουμάτρασ κτλ.

Τό Άγάλοχον απολαμβάνεται δι' έντομών επί του κορμού ή τών κλάδων του δένδρου, έκ τών όποιων έκρέει, και άφου έλθη εις έπαφήν με τόν άτμοσφαιρικόν άέρα πήγνυται, και συναζόμενον φέρεται εις τό έμπορίον.

Η έν τή Γραφή Άλόη.

ΗΓΕΜΟΝ ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

Τό άκόλουθον διδακτικόν άμα και ά' ραίον άνέκδοτον διηγούνται περι του Δι- αδόχου του Γερμανικού θρόνου. Οδτος και ή σύζυγός του συχνάκις επίσκεπτονται τό δημοτικά σχολεία τής Βόρνοτετ και Άίχε, πλησίον τής Πότσδαμ. Τῆ 22η Νοεμβρίου π. έ. ό Πρίγκιψ άπροσδοκήτως παρουσιάσθη εις τό δημοτικόν σχολείον τής Βόρνοτετ και εισήλθεν εις την αίθουσαν τών παραδόσεων τής Γ' τάξεωσ, δια να άπροσθη την διδασκαλίαν νεοδιορισθέντος τινός διδασκαλου. Έκειθεν διηυθόνη εις την Α' τάξιν, μόλις όμωσ εισήλθε και ό διδάσκαλος αβτής έλαβε τηλεγράφημα, δια τό όποιου τῶ άνήγγελλον ότι ή μήτηρ του έννεε τά λοιθια εις γειτονικήν τινα πόλιν και τόν έζήτηι να μεταβῆ πρόσ ατήν. Ο διαδόχοσ επέμενε ν' άναχωρήσῃ ό διδάσκαλος ά με σ ω σ κατά την τελευταίαν

της μητρόσ του παραγγελίαν. «Άλλά πώς να αφήσω τά παιδία Υψηλότατε; » άπεκρίθη ό διδάσκαλος. «Μή σε μέλη,» ειπεν ό Πρίγκιψ: «έγώ θα φροντίσω δια την τάξιν μέχρι τής ένδεκάτης, όποτε άρχεται τό άλλο μάθημα, και ό άλλος διδάσκαλος. Τρέξε, και ειθε να εβρης την μητέρα σου ζωντανήν εισέ- τι!» Οδτως οι παιδες εξητάσθησαν επί δλόκληρον ώραν ύπό του διαδόχου του θρόνου, όστις γινώσκει άριστα την ιστορίαν τής μεταρροθμίσεωσ και έδιδάξεν — ατήν εις τούσ μαθητάσ. — Κατάδότην ένδεκάτην ήλθεν ό ίερευσ και ήρχισε την εξέτασιν τών ίερών μαθημάτων, καθ' όλην την διάρκειαν τής όποιόσ ό Πρίγκιψ παρέμεινεν άπροσζόμενος προσεκτικώς και απονέμων έ- παινον όπου έπρεπε. Πρό τής άναχωρήσεώσ του ύποσχέθη εις τούσ μαθητάσ να τοίσ δωρήσῃ ανά έν νέον άντίστοπον τής Άγίασ Γραφής, άντι τών πεπαλαιωμένων, τά όποία τότε μετεχειρίζοντο!

— Εις τό Λονδίον ύπάρχουν 1863 φι- λανθρωπικά καταστήματα, δαπανώντα κατ' έτος περι τά 20,600,000 φράγκα.

Μεταξύ τούτων συγκαταλέγονται 4 Βι- βλικαί έταιρίαί, 13 φυλλαδικαί, 86 ίερα- ποστολικάί, 23 τυφοκομεία, 8 δια τούσ κωφούσ και βωβούσ, 7 δια τούσ άνέτους, 6 δια τούσ ήλιθίουσ και 70 νοσοκομεία διάφορων άλλων ειδών.

— Καθ' όλον τόν κόσμον δημοσιεύονται 37,274 έφημερίδες και περιοδικά, εκδίδουσαι περι τά 136,000,000 άντίστοπα. Τά δύο τρίτα τούτων δημοσιεύονται εις μόνην την Βόρειον Ά- μερικην.

— Μεταξύ δύο φυσικών κακών δέν είναι άμαρτία να εκλέ- ξωμεν τό ελιγώτερον κακόν· αλλά μεταξύ δύο ήθικών κακών δέν δυνάμεθα να κάμωμεν τοιαύτην έκλογήν. Πρέπει να άπορ- ρίψωμεν και τά δύο.

— «Όσοι δέν εύρίσκουν Θεόν εις την φύσιν, δέν εύρίσκουν ατόν και εις την Γραφήν.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.
(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)
ὑπὸ Φ. Δ. Κ.

ΚΕΦ. ΠΡΩΤΟΝ.

Εἰς μίαν ἐξοχικὴν συνοικίαν τῆς πόλεως Μαγδε-
βούργου, ἐν Γερμανίᾳ, ὑπῆρχε πρὸ ἑκατὸν περιπτου ἐ-
τῶν μικρά τις φαύλους οἰκία μὲ δύο ἐρυθρὰ θρα-
νία παρὰ τὴν θύραν. Ἐν αὐτῇ ἔζη ἔντιμος τις ὕφαν-
τῆς, Βράουον ὀνομαζόμενος, μὲ τὴν σύζυγον καὶ τὸν
μονογενῆ του υἱόν. Ὁ μικρὸς Γεώργιος Βράουον ἦτο
ὠραῖος, ξανθότριχος, εἰλικρινῆς, φιλαλήθης καὶ ἔξυπνος·
αἱ ἰδιότητες δὲ αὐταὶ τὸν ἔκαμαν νὰ φαίνεται πλεον
ἡλικιωμένους ἀφ' ὅτι πράγματι ἦτο. Τὰ ἐρυθρὰ θρα-
νία πλησίον τῆς θύρας τοῦ πατρὸς του ἦσαν τόπος συ-
ναθροίσεως τῶν παιδῶν τῆς συνοικίας, μεταξὺ τῶν ὁ-
ποίων ὁ Γεώργιος, ὡς κύριος τῶν θρανίων, καταίχεν ἐ-
πίσημον θέσιν.

Ἦτο ἀναμφιβόλως θαυμαστὸν παιδίον ἀναλόγως τῆς
ἡλικίας του, ἀλλ' εἶχε πνεῦμα ὀλίγον ὑπερήφανον καὶ
ἰκανὴν προπέτειαν, ἅτινα πολλάκις τὸν ἔφερον εἰς ῥῆ-
ξιν μὲ τὰ ἄλλα παιδιά.

Ἡμέραν τινα, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Γεώργιος ἔκλειε
τὸ δέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἐγίνοντο μεγάλα πα-
ρασκευαὶ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὄραντοῦ. Ὅλοι οἱ σύντροφοι
τοῦ Γεωργίου εἶχον προσκληθῆ νὰ ἔλθουν καὶ νὰ ἐορ-
τάσουν τὰ γενέθλιά του· ἡ δὲ μήτηρ του εἶχε κατασκευ-
άσει μεγάλην πῆτταν καὶ προμηθευθῆ ἄρκετον γάλα,
ἐκτὸς μεγάλης ποσότητος ἄρτου καὶ βουτύρου καὶ μή-
λων. Ἦτο τῷ ὄντι χαροποιὰ ἐλπίς.

Ἡ πῆττα, θεθεῖσα ἐν τῷ μέσῳ τῆς τραπέζης, ἦτο
στολισμένη μὲ δέκα μεγάλα κηρία, στέφανος δὲ ἐξ ἀν-
θέων περιεκύκλωνεν αὐτήν, ὁ Γεώργιος, ὠπλισμένος μὲ
ῥάβδον, ἐφόλαττεν ἔμπροσθεν τῆς πῆττας, ἕως οὗτου
ἡ μήτηρ του βράσθη τὸ γάλα· ἂν καὶ τινὲς τῶν συντρό-
φων του ἦσαν πρεσβύτεροι αὐτοῦ, ἐντούτοις ἐφοβοῦντο
νὰ πλησιάσουν πολὺ εἰς τὴν μαγευτικὴν πῆτταν, διότι
ἐγνώριζον τὸν Γεώργιον ὅτι ἦτο ἰκανὸς νὰ τοὺς μαστι-
γῶσιν ὄλους αὐστηρότατα.

Τόσον δὲ αὐστηρὰν τάξιν ἐπέβαλε τὴν ἡμέραν ἐκεί-
νην εἰς τοὺς λοιποὺς παιδιάς, ὥστε δὲν ἐπέτρεπεν εἰς
κανένα οὐδὲ κἄν νὰ ὑπάγῃ νὰ ἴδῃ, ἂν τὸ γάλα ἔθρασεν
ἢ ἔχι.

Ἵσως ἦτο ὀλίγον γελοῖον νὰ βλέπῃ τις τόσον μικρὸν
παῖδα νὰ ἔχη τὸσαύτην ἐπιρροὴν καὶ ἐνεργητικότητα·
τοῦλάχιστον οὕτως ἐνόμισε ἕνος τις, ὅστις διήρχετο ἐ-
κειθεν, διότι ἐστάθη εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν παρατηρῶν
μὲ μετρίαιμα τὰ κινήματα τοῦ μικροῦ ἀρχηγοῦ.

«Κάθου ἤσυχος, βρέ!» ἐφώναζεν οὗτος εἰς τὸν ἕνα

καὶ τὸν ἄλλον. «Δὲν πρέπει νὰ σηκώνεται κανεὶς, διότι
ἐὰν ἀφήσω ἕνα, ὄλοι θὰ μοῦ φύγεται!»

Ὁ ἕνος, ὅστις ἐφόρει στακτόχρουν ἐπανωφόριον μὲ
ἐρυθρὸν περιλαίμιον, ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον διὰ
νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν μικρὸν ῥήτορα, ὅτε ἡ μήτηρ ἐ-
φώναζεν ἐκ τοῦ παρακειμένου δωματίου, «τίώρα Γε-
ώργιε, ἐλάτε! εἶμαι ἐτοίμη»

Οἱ παῖδες περιχαρεῖς ἀνεπήδησαν κραυγάζοντες καὶ
συνωθούμενοι πρὸς τὴν θύραν, θὰ ἐπήρχετο δὲ ἀνα-
στατώσεις, ἐὰν ὁ Γεώργιος δὲν ἀποκαθίστα τὴν τάξιν.
Τρέξας ἐτοποιδετήθη πρὸ τῆς θύρας καὶ μὲ ἤχηρὰν
φωνὴν ἔδωκε τὸ παράγγελμα: «Κατὰ γραμμὴν! κατὰ
γραμμὴν!», ὅτε δὲ οἱ παῖδες μετὰ μικρὰν φιλονεικίαν
ὕπηκουσαν, ἐκεῖνος ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῶν, καὶ τὸ
μικρὸν σῶμα διήλθεν ἐν τάξει διὰ τῆς θύρας εἰς τὸ
δωμάτιον, ἔπου περιέμενον ἡ τράπεζα.

Ὁ ἕνος κύριος ἐγέλασε, καὶ πλησιάσας εἰς τὸ πα-
ράθυρον ἐθεώρει τὸ συμπόσιον.

«Σπουδαῖον παιδίον,» εἶπε καθ' ἑαυτόν. «Εἶναι υἱός
σας;» ἠρώτησε τὴν μητέρα τοῦ Γεωργίου.

«Μάλιστα, κύριε,» ἀπήντησεν αὐτῇ, μὲ φιλόστορ-
γον πρὸς τὸν παῖδα βλέμμα, «εἶναι ὁ μονογενὴς μας.»

«Καλλίστος παῖς, γνωρίζει τὴν δουλειὰ του,» εἶπε
μειδῶν ὁ ἕνος· «ἄκουσε, παιδί μου, τί σκοπεύεις νὰ
γείνης δταν μεγαλώσῃς;»

«Ἐγώ;» ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος, ὀλίγον προπετώς, «ἐ-
γὼ θὰ γένω στρατηγός. Τὰ πάντα δυνατὰ παρὰ τῷ
Θεῷ.»

Ἡ τελευταία αὐτῆ φράσις ἦτο μία, τὴν ὁποίαν πολ-
λάκις εἶχεν ἀκούσει τὸν πατέρα λέγοντα.

Εἰς τὸν ἕνον προφανῶς ἐνεποίησεν ἐντόπιαν ἡ ἄ-
μεσος αὐτῆ ἀπάντησις.

«Καὶ ἐγώ,» εἶπεν, «εἶμαι στρατηγός, ὀνομαζόμεαι
δὲ Λεοπόλδος· ἔρχεσαι νὰ μὲ ἴδῃς;»

«Δὲν μου φαίνεσθε σὰν στρατηγός,» ἀπήντησεν ὁ
Γεώργιος, παρατηρῶν αὐτὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι πο-
δῶν· «ποῦ εἶναι οἱ στρατιῶταί σου, καὶ οἱ ὀπασπισταί
σου; ἔχεις ἵππον; ψεύματα λέγεις!»

Καὶ στραφείς πρὸς τὴν μητέρα του, ἦτις τὸν παρῶ-
τρυνε νὰ ὁμιλῇ μὲ περισσώτερον σέβας πρὸς τὸν κύ-
ριον, ἐξηκολούθησε.

«Διατὶ ψεύδεσαι ὁ κύριος καὶ λέγει ὅτι εἶναι στρατη-
γός; Τὸ ψεῦδος εἶναι ἁμαρτία, καὶ ὁ πατὴρ λέγει ὅτι
ὁ Θεὸς τιμωρεῖ καὶ καταστρέφει τοὺς ψεύστας.»

«Ἄκουσε, παιδί μου, νὰ σοὶ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ποτὲ
δὲν εἶδα τοιοῦτον μικρὸν ἐλευθερόστομον,» εἶπεν ὁ ἕνος·
«ἔλθε αὔριον εἰς τὴν πλατεῖαν Μίνστερ καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι
εἶμαι στρατηγός.» Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἔγεινεν ἄφαντος, ἡ
δὲ μήτηρ, ἥς ὄλονεν ὁ φόβος ἠδῆσανεν, ἀλλ' ἦτις δὲ

είχε την δύναμιν να χαλινώσῃ τὸν οἶόν της, νῦν ἤρχισε νὰ τὸν ἐπιπλήτῃ σφοδρῶς. Ἄλλ' οὐδὲν ἠδύνατο νὰ τῷ κάμῃ τὴν ἐλαχίστην ἐντόπισιν, καὶ ἐξηκολούθει λέγων·

«Μητέρα, μὴ τὸν πιστεύῃς· κἀνεὶ στρατηγὸς δὲν εἶναι τοιοῦτος· νὰ ἰδῆς, ὅταν γείνω ἐγὼ στρατηγὸς πῶς θὰ φαίνομαι;»

Μῆνες παρῆλθον· τὸ θέρος ἐπηκολούθησε τὸ φθινόπωρον, καὶ ἤδη οἱ παῖδες ἐνησυχολοῦντο εἰς τὰ παιγνίδια μὲ τὰς χιονιάς. Ὁ αὐτόκλητος στρατηγὸς εἶχεν ἐντελῶς λησμονηθῆναι δὲν εἶχεν ἐμφανισθῆναι ἔκτοτε, καὶ αὐτὴ ἡ κυρία Βράουν ἤρχισε νὰ πιστεύῃ ὅτι ἀστειεύθη.

Ἡμέραν τινά, ὅτε ἡ μήτηρ τοῦ Γεωργίου εἶχεν ἀνάγκην νὰ κομίσῃ εἰς τὴν πόλιν δέμα τι ἀσπροροῦχων, ἅτινα εἶχε κατασκευάσει διὰ τινὰ κυρίαν, εὖρε δὲ τὸ δέμα τοῦτο παρα πολὺ βαρὺ διὰ μίαν μεταφοράν, ἀπεφάσισε νὰ τὸ διαίρῃ εἰς δύο δέματα, τῶν ὁποίων τὸ ἓν νὰ ἀφήσῃ δι' ἄλλην φοράν. Ἄλλῃ ἐσυλλογίσθη ὅτι ὁ Γεώργιος ἠδύνατο νὰ φέρῃ τὸ ἓν πᾶν

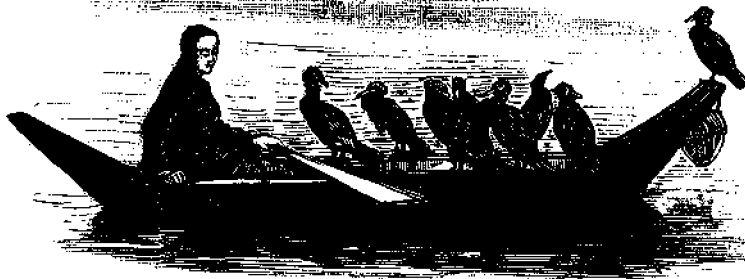
εἶναι ἀνήσυχος, κέλετο καθ' ἑαυτὸν τὴν εὖρεν ἰσταμένην ἐν τῇ θύρᾳ τοῦ φαρμακείου καὶ παρατηροῦσαν δι' αὐτὸν μετὰ μεγάλης ἀνησυχίας.

(Ἀκολουθεῖ).

Περίεργος τρόπος ὀψαρεύματος.

Οἱ διάφοροι λαοὶ τοῦ κόσμου ἔχουσι καὶ διαφόρους ἰδέας περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος καὶ πόλλαις μεταχειρίζονται διάφορα μέσα πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ· οὕτω π. χ. εἰς τὸ ὀψάρεμα ὁ σκοπὸς εἶναι φανερός, ἡ σύλληψις ὀψαρίων καὶ ἡ δι' αὐτῶν ἐξοικονόμησις τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων εἰς τοὺς ἀλιεῖς.

Εἰς τὸ ὀψάρεμα οἱ Κινέζοι ὑπερτεροῦσιν ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς ὡς πρὸς τὴν ποικιλίαν τῶν μεθόδων καὶ μέσων, διὰ τῶν ὁποίων συλλαμβάνουσι τοὺς ἰχθύς. Ἐκ τῶν πᾶν δικτύων, παραγαδιῶν, κοφρινῶν, καλαμοῦ τῶν κλ. οἱ εὐφυεῖς Κινέζοι μεταχειρίζονται καὶ τὰ πτηνά.

Τρόπος τοῦ ἀλιεῦσαι ἐν Κίνα.

δεμάτων καὶ οὕτω νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ κόπου διπλοῦ δρόμου. Ὁ Γεώργιος συνήνεσε προθυμότατα, διότι εἶχε μεγάλην περιέργειαν νὰ ἰδῇ τὸ Μαγδεδοῦργον.

Ἐκινήσαντες λοιπὸν εἰσῆλθον διὰ τῆς μεγάλης πόλης, καὶ ἀφοῦ ἀφῆκαν τὰ δέματα εἰς τὸν οἶκον τῆς κυρίας, διηυθύνθησαν πρὸς τὸ κατάστημα ἐνὸς φαρμακοποιῦ, μὲ τὴν γυναῖκα τοῦ ὁποῦ ἡ δέσποινα Βράουν εἶχεν ἐργασίαν ἐνῆ δὲ διεξεπεραιώσας ταύτην, ὁ Γεώργιος ἴστατο ἔξω τῆς θύρας παρατηρῶν τοὺς διαβαίνοντας· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ βαρόνηται, καὶ νὰ ζῆτῃ ἄλλην διασκέδασιν, ὅτε αἴφνης μακρῶθεν ἠκούσθη ἤχος τομπάνων καὶ στρατιωτικῆς μουσικῆς παιζούσης εὐθυμον ἐμβατήριον. Ὁ Γεώργιος ἀμέσως ἔτεινε τὸ οὖς, καὶ ὅτε τέλος εἶδε τοὺς στρατιώτας καὶ μουσικοὺς ἐξερχομένους ἐκ πύου σταυροδρομίου, λησμονήσας τὴν μητέρα του, τοὺς διαβάτας, τὰ πάντα, ἤρχισε νὰ τρέχῃ κατόπιν τῶν στρατιωτῶν, ὅτινες ἐβάδιζον πρὸς τὴν πλατείαν Μίνστερ.

Ἄλλὰ μόλις τοὺς κατέφθασεν, ὅτε ἐνεβομήθη τὴν μητέρα του, καὶ ἀμέσως ἐστράφη. «Φοδοῦμαι μήπως

Οἱ φαλακραιτοὶ, ὡς γνωστὸν, εἶναι ἐξαιρετοὶ ἀλιεῖς, ἀποζώντες ἐκ τῶν ἰχθύων, τοὺς ὁποίους συλλαμβάνουσι. Καθήμενοι ἐπὶ βράχου ἢ κορμοῦ δένδρου παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης ἢ τῶν ποταμῶν, καιροφυλακτοῦν εὐθὺς δ' ἀφοῦ ἰχθύς τις πλησιάσῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ρίπτονται κατ' αὐτοῦ ὡς ἀστραπὴ καὶ συλλαμβάνουσι αὐτὸν διὰ τῶν ὀξέων ὀνύχων των, καὶ ἂν μὲν ᾖναι μικρὸς τὸν καταβροχθίζουσι ἀμέσως, ἂν δὲ μέγας, τὸν μεταφέρουσι εἰς τὴν ξηρὰν καὶ εὐωχοῦνται ἐπ' αὐτοῦ ἐν ἀνέσει.

Τὰ πτηνά ταῦτα οἱ Κινέζοι ἐξημερώνουσι καὶ μεταχειρίζονται πρὸς ἀλιεῖαν. Ἐκαστος ἀλιεὺς λαμβάνει εἰς τὴν λέμβον του ἀριθμὸν τινὰ τῶν τοιούτων πτηνῶν, τοποθετεῖ δὲ αὐτὰ καταλλῆλως ἐπὶ τῆς πύρας, τῆς πρόμνης καὶ τῶν πλαγίων, ἀφοῦ θέσῃ περίε τοῦ λαιμοῦ των ἐξύλινον ἢ μεταλλινὸν κρίκον (κουλοῦρι) ὁ ὁποῖος ἐμποδίζει τοὺς καταβροχθιζομένους ἰχθύς νὰ διέλθωσι τὴν λεγομένην γούλαν τῶν πτηνῶν.

Μετὰ τὴν προετοιμασίαν ταύτην ρίπτονται εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ἀρχίζουσι νὰ φαρᾶσουσι βουτοῦντες, μετ' ὀλίγον

δὲ ἕκαστος ἐπιστρέφει εἰς τὴν ἰδίαν λέμβον φέρον τὴν γούλαν τοῦ πλήρη μικρῶν ὀφθαλμῶν, εἰς δὲ τὸ βράμιος τοῦ κρατῶν μέγαν.

Ὁ πορθημὸς τότε ἀναβιβάσει αὐτοὺς ἀνὰ ἓνα εἰς τὸ πλοιάριόν του, καὶ ἀφοῦ ἀφαιρέσῃ τὸν μέγαν ἰχθὺν ἀπὸ τοῦ βράμιος, κρατᾷ τὴν κεφαλὴν των πρὸς τὰ κάτω καὶ κτυπᾷ ἑλαφρῶς αὐτὰ κατὰ τὸν λαυμὸν, διὰ τοῦ μέσου τούτου τὰ πτηνὰ ἐμῶσι εἰς τὴν γούλαν των ὀφθαλμῶν.

Ἡ ΑΝΟΙΞΙ.

Τώρα πού πάλι ἐλεύθερο πετάει τὸ χελιδόνι
Καὶ τὸ γλυκὸ παράπονο γύνει παντοῦ τῆρδόνι
Τώρα π' ἀνθίζουν τὰ φυτὰ
Καὶ πρασινίζουν τὰ βουνά,
Ποῦ ἐσπίαζε τὸ χιόνι

Γαλιάνδρα κελαδοῦσα

καὶ ἐξαποστέλλονται πάλιν νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν ἀλιείαν των, ἥτις ἐνεργεῖται κυρίως διὰ βουτήματος.

Ἀφοῦ δὲ οἱ ἀλιεῖς συλλαβῶν οὕτως ἱκανὸν ἀριθμὸν ἰχθύων, ἀφαιροῦν ἀπὸ τῶν πτηνῶν τὸν κρίκον καὶ ἀφίρουν αὐτὰ νὰ φαρεύσων διὰ τὸν ἑαυτῶν των!

Τώρα πού φαίνονται παντοῦ τριαντάφυλλα καὶ κρίνοι,
Τώρα πού ἡ φύσις χαροπὴ τὸ βάλσαμό της χίνει,
Καὶ πνέει ὁ ἔσφυρος σιγὰ
Καὶ βασιλεύει στὰ νερά
Γοητευτικὴ γαλήνη

Τώρα πού ὁ κόσμος χαιρέται κ' ἀναγαλλᾷζει ἡ φύσις
Καὶ καθ' ἐδαίσθητη ψυχὴ γυρῶει ν' ἀγαπήσῃ,

Και ποῦ ἐρωτεύονται κρυφά
Και τὰ θηρά καὶ τὰ βουνα
Κι' ὁ ποταμός κ' ἡ βρύση

Τώρα ποῦ δύνανται κρυφῶς τὰ πλάσματα μαγείας
Κ' ἡ γῆ μὲ τὰ στολίδιά της τὸν ἥλιο ἐρωτεύει,
Κ' ἐνθουσιασμένος ὁ θνητὸς
Τὸν κυβερνήτη τοῦ παντός
θαυμάζει καὶ λατρεύει.

Τώρα ποῦ νέα φαντάσματα σπιθβολοῦν ἐμπρὸς μου
Και τὰ μυστήρια τῆς ζωῆς γυρνάει, ὁ λογισμὸς μου—
Γιὰ ἕπινα, Μοῦσα μου ἀκριθὴ,
Και κἄμα ὁ στίχος σου νὰ ἴσῃ
Εἰς τὰ φτερά τοῦ κόσμου!

Γ. ΜΑΡΤΙΝΕΛΛΗΣ

Μήτηρ διασκεδάζουσα τὸ τέκνον της.

Τώρα ποῦ γίνεταί παντοῦ μαγευτικὴ εὐωδία
Και σὸν αἶθρα μυστικῶς σκοπάζεται ἁρμονία
Τώρα π' ἀδάμαστη πετᾷ
Και τὰ ὑπεράνθρωπα ἱερινὰ
Τἀνθρώπου ἢ φαντασία.

Μητρικὴ ἀγάπη.

1. Συναίει ἄνθη τοῦ ἀγροῦ, περνοῦν βουναὶ καὶ δάση,
ὁ θαυμαστὸς τῶν καλλωνῶν κ' ἐντέχνως κατατάσσει

τὸ ἐσπαρμένον πανταχοῦ
κάλλος ἀθροίζων πρὸ αὐτοῦ.

Πλὴν τῆς μητρὸς ὁ θαυμασμός εὐρίσκει' ἐπὶ τοῦ παιδὸς
ἄλλος συγκεντρωμένος.

2. Τρέχει θαλάσσης καὶ ἑρᾶς καὶ βλέπει ξένους τόπους
ὑπερνεκρῶ ἐμπόδια καὶ ἀψηφᾷ τοὺς κόπους
ὁ δόξης ὀρεγόμενος
καὶ δι' αὐτῆς τρεφόμενος.

Πλὴν τῆς μητρὸς ὁ θαυμασμός εὐρίσκει' ἐπὶ τοῦ παιδὸς
ἄλλος συγκεντρωμένος.

3. Ἀρνείται ὁ φιλάργυρος καὶ φίλους καὶ οἰκείους
βρογχίζει ἢ φιλήθρονος πολυταλάντους βίους,
ὁ μὲν πεινᾷ πρὸς πλουτισμῶν,
ὁ δὲ ποθεῖ τὸν κορεσμῶν.

Πλὴν τῆς μητρὸς ὁ θαυμασμός εὐρίσκει' ἐπὶ τοῦ παιδὸς
ἄλλος συγκεντρωμένος.

4. Κάλλος καὶ δόξα, καὶ χρυσὸς, εἰδωλα τῶν ἀνθρώπων
πρώτως βλέποντα κολλοῦσι εἰς τῶν νεκρῶν ἐν τόποι,
τὸν θρόνον οὐκ ἐστῆσασα
καὶ χάριν ἐπεχύσατε.

μόνον σὸ τέκνον τὸ μικρὸν, ποῦ ἴστωκε ἡ μήτηρ θαυσαρῶν
ἄλλος συγκεντρωμένος.

5. Τὰ παιδικὰ φελλίσματα, αἱ κρυφεραὶ θυσίαι,
τὰ χαρῶν καὶ τοῦ βλέφαρα ἐν ἡβοναί φλυαίαι·

μ' αὐτὰς ἡ μήτηρ, τρέφεται
καὶ ἀπὸ καρδίας τέρεται.

γὰρ τὸ τέκνον τὸ μικρὸν, εὐρίσκει' ἡ μήτηρ θαυσαρῶν
πολύ συγκεντρωμένος.

Λ.

ΠΕΡΙ ΑΙΘΙΟΠΙΑΣ.

Ἐκ τῆς Περιηγήσεως τοῦ Ἑλληνος Προξένου
κ. Δ. Μητσάκη τὸ 1879.

(Συνέχεια, ἴδὲ προηγ. ἀριθ.)

Ἐν βόσειον δέρμα, ἠλειμμένον διὰ νοποῦ βουτύρου, ἀποτελεῖ τὴν στρωμνὴν τοῦ Αἰθίοπος. Ὁ κατώτερος χαιρετίζει τὸν ἀνώτερον ἐδαφιαίως καὶ δουλικῶς· ἐὰν ὄψῃ αὐτῷ τὴν ἀδειαν νὰ καθίσῃ, λαμβάνει μέρος εἰς τὴν συνομιλίαν ὡς ἴσος πρὸς ἴσον. Σέβεται τὰ στρατιωτικὰ ὀνόματα. Ἄλλοτε ἡ διοίκησις τῶν ἐπαρχιῶν ἦτο κληρονομικὴ καὶ τιμαριωτικὴ, σήμερον δὲ ὡς ἐπιτυχῶς ὁ βασιλεὺς Ἰωάννης κατήγγησε [ταῦτα βαθμηδόν. Αἱ σὺλχοι ἢ αἱ ἐταῖροι ἀκολουθοῦσι τοὺς ἀνδρας ἢ φίλους τῶν εἰς τὰς ὁδοποιίας ἢ μάχας, ὅπως τοῖς παραιοῦσι τὴν τροφήν καὶ περιποιῶνται αὐτοὺς ἐὰν πληγωθῶσιν, ἢ τοὺς ἐνταφιάζωσιν, ἐὰν φονευθῶσιν. Εἰς τὰς διηγήσεις τῶν εἶναι μυσθῶδες καὶ ὁ τελευταῖος στρατιώτης θέλει νὰ ἐπιδεικνῆται πρὸς τοὺς ξένους ὡς σπουδαῖον πρόσωπον καὶ ἔρχεται εἰς ἐπίσκεψίν σου,

διότι τυγχάνει ὢν ὑπηρετῆς (στρατιώτης) τοῦ βασιλέως, τοῦ Ῥᾶς, ἢ τοῦ διοικητοῦ. Ἐχουσί τι δημοκρατικὸν εἰς τὰς σχέσεις τῶν καὶ ἐνταυτῷ ἀριστοκρατικόν. Ὁ οἰκοδεσπότης, ὡς αἰεὶ τῷ παρατίθεται τὸ γεῦμα, δίδει τὸ πρῶτον τεμάχιον εἰς τὸν ὑπηρετοῦντα εἰς τὴν τράπεζαν ὑπηρετῆν καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν θέτει εἰς τὸ στόμα τῶν παρακαθημένων διὰ τῶν δακτύλων φαγητὸν, τοῦτο δὲ θεωρεῖται ἡ μεγίστη τῶν περιποιήσεων. Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ οἰκοδεσπότης προσφέρει πρῶτον εἰς τὰ πτωχὰ ὄρφανὰ τέκνα πρῆξιν ὑπηρετῶν ἢ στρατιωτῶν του, εἶτα εἰς τοὺς μικροὺς ὑπηρετάς καὶ κατόπιν εἰς τοὺς μεγάλους ὀλίγον ἄρτον μετ' ἄρτυματος. Τοῦτο δὲ εὐφραίνει μὲν τοὺς μεγάλους, χορταίνεται δὲ τοὺς μικροὺς, ἂν καὶ αἱ πρῶτοι ἐκ λαίμαργίας οὐδὲν ἀφένουσιν εἰς τοὺς δευτέρους.

Τὰ αὐτὰ ἐπαναλαμβάνονται καὶ κατὰ τὴν πόσιν τοῦ ἀγαπητοῦ τῶν ποτοῦ τέτσι καὶ ζῦθου. Χύνει πρῶτον ὀλίγον ἐκ τοῦ ποτοῦ εἰς τὰς συνηνωμένας χεῖρας τοῦ ὑπηρετοῦ, ὅστις ἀμέσως τὸ πίνει, ὅπως δεῖξῃ ὅτι δὲν εἶναι δηλητηριασμένος. Ὅσαίσι προσφέρει ποτὸν πρέπει ἡ ψιᾶλη ἢ τὸ ποτήριον νὰ ἦναι πλήρες μέχρι στεφάνης καὶ ἐκχεῖλλον, διότι ἄλλως θεωρεῖται περιφρόνησις. Τὰ ἔθιμα ταῦτα ἐπικρατοῦσι καὶ εἰς τὰς ἀνωτέρας τάξεις. Ἐἶδον τὴν ὠραίαν καὶ περιποιητικωτάτην πριγκίπισσαν Ἀμελίαν, σύζυγον τοῦ Ῥᾶς Ἀλοῦλα, εἰς τρία γεύματα, εἰς ἃ εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ καλέσῃ, νὰ φροντίσῃ μετὰ τὸ φαγητὸν διὰ 40 καὶ πλέον ὑπηρετάς καὶ ὑπηρετίδας ἐκεῖ παρισταμένους. Ἐν Αἰθιοπία εἶναι ὠραῖον καὶ γραφικὸν θέαμα νὰ βλέπῃ τις πλῆθος παρθένων, νὰ φέρωσιν — ἐπὶ τῶν δύο ὤμοπλατῶν τὴν λάγγηρον καὶ νὰ μεταβαίνωσιν εὐθύμως πρὸς τοὺς βύακας καὶ τὰ φρέατα πρὸς ἄρδυσιν — τοὺς γέροντας μεγαλοπρεπῶς περιβεβλημένους τὴν ἐρυθρόλευκον χλαμύδα τῶν καὶ συζητοῦντας τὰς ὑποθέσεις τοῦ τόπου τῶν ἢ εἰσερχομένους εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἡγεμόνος μετὰ μεγάλης ὑπηρετῶν ἀκολουθίας, — τοὺς στρατιώτας μεταβαίνοντας εἰς τὸ στρατόπεδον, — τοὺς ἀρχηγούς τῶν ἱπεύοντας ἡμίονον μετὰ κροσσωτοῦ ἐφιππείου καὶ ἔχοντας τὴν κεφαλὴν ἀσκεπῆ, τὴν κόμην εἰς κομποῦς πλοκάμους ἐκτολισσόμενῃν, ἐπωμίδα ἐκ δέρματος λέοντος, ἢ λεοπαρδάλεως, ἢ ἄρκτου, ἢ κάστορος, ἢ ἱππὸς, ὡπλισμένους διὰ μακρῶς λόγχης, κυρτοῦ ἔξφους, ἀργυρᾶς ἀσπίδος, καὶ περιβεβλημένους τὴν ἐρυθρόλευκον χλαμύδα ὑπερηφάνως εἰς τὸν ἀέρα κομαιομένην. Τοιαύτην γραφικότητα δὲ εἶχον βεβαίως αἱ στρατοὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ αἱ Μακεδονικαὶ φαλαγγες τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου!

(Ἀκολουθεῖ).

Ὀπλισμός ἀνδρῶν καὶ ἵππων κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα.

Οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων ἔχουσι ἐνώπιόν των εἰκόνα τοῦ Ὀπλισμοῦ, τὴν ὁποῖον ἔφερον οἱ λεγόμενοι ἱπποτάι, ἧτοι ἥρωες τοῦ Μεσαιῶνος συνίστατο δὲ ὁ Ὀπλισμὸς οὗτος ἐκ δικτυωτοῦ θώρακος καὶ περισκελίδων, κατεσκευασμένων ἐκ σιδήματος, ἢ μεταλλίνων πλακῶν, τῆς μῖαε ἐπὶ τῆς ἄλλης καθ' ἕνα τρόπον τὰ λέπια τῶν ἰχθύων.

Ὀπλισμὸς κατὰ τὸν Μέσον Αἰῶνα.

Εἰς τῶν διασήμων τούτων ἱπποτῶν ἦτο Ἐρρίκος ὁ Β', ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, ὅστις ἕνεκα τῆς μεγάλης αὐτοῦ σωματικῆς δυνάμεως καὶ ἀνδρείας εἰς τοὺς πολέμους ὠνομάσθη Λεοντόκαρδος.

Ὁ βασιλεὺς οὗτος ἦτο κακὸς βασιλεὺς καὶ πανηρὸς ἄνθρωπος καὶ πολλοὺς ἐκ τῶν ὑπῆκόων του ἐθανάτωσε διὰ παραμικρὰν αἰτίαν.

Φλεγόμενος ἀπὸ ἐπιθυμίαν δόξης καὶ φανατικῶν ἐνθουσιασμῶν ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἐξεστράτευσε, ὡς σταυροφόρος, πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν Ἀγίων

τόπων ἀπὸ τῶν Σαρακηνῶν, καὶ εἰς τὰς κατ' αὐτῶν μάχας εἶδε τεραστίαν ἀνδρείαν.

Διηγούνται, ὅτι μετὰ τινὰ ἀνακωχὴν ὁ ἀρχηγὸς τῶν Σαρακηνῶν Σαλαδῖνος ὁ μέγας καὶ πολλὰς ἤλθε νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ, ἀφοῦ δὲ ἔφαγον καὶ ἔπιον ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιδείξῃ ἕκαστος τὴν ἀνδρείαν καὶ ἐπιτηδεύτητά του. Πρὸς τοῦτο ὁ μὲν Ριχάρδος διέταξε νὰ φέρουν δοκὸν τινὰ σιδηρᾶν ἀρκετὰ παχείαν, τὴν ὁποῖαν δι' ἑνὸς κτυπήματος τοῦ πολεμικοῦ του πελέκωος διεχώρισεν εἰς δύο ὡσάν νὰ ἦτο λεπτὸν ξυλᾶριον· ὁ δὲ Σαλαδῖνος διέταξε νὰ κρεμασθῆ ἀπὸ τινος κλωστῆς μαλακὸν τι προσκεφάλαιον· λαθῶν δὲ τὸ ἔφορος του διεχώρισεν αὐτὸ εἰς δύο δι' ἑνὸς κτυπήματος, ὡσεὶ ἦτο ἀγγοῦριον!

Μὲ ὄλην ὁμῶς τὴν θαυμαστὴν ἀνδρείαν του δὲν κατώρθωσε πολλὰ εἰς τὴν ἐκστρατείαν ταύτην καὶ ἐπομένως ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του. Ἐπανελθὼν εἰς Ἀγγλίαν ἐκίνησε πόλεμον ἐναντίον ἑνὸς τῶν υἱοῦν τῶν ὀφθαλμῶν του, ὅστις ἤρνεϊτο νὰ θύσῃ εἰς αὐτὸν ὀλόκληρον τὸν θησαυρὸν, τὸν ὁποῖον εὔρεν εἰς τὰ κτήματα του, μετ' ὀλίγον δ' ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 42 ἐτῶν.

Ἡ ζωὴ τοῦ μονάρχου τούτου εἶναι διηρηκὲς μάθημα τῆς παντελοῦς ἀχρηστίας τῶν μεγάλων δώρων καὶ τῶν πολλῶν εὐκαιριῶν, τὰς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει τὴν θέλησιν νὰ μεταχειρισθῆ, ὅπως πρέπει. Εἰς ὅλους τοὺς πολέμους του ὁ Ριχάρδος δὲν ἐκέρδησεν οὐδὲ μίαν ἐπίσημον μάχην.

— Οἱ αὐτόχθονες τῆς Αὐστραλίας ἐλαττοῦνται κατὰ τὸν ἀριθμὸν πολὺ ταχέως. Ἐνῶ πρὸ δεκαετίας ἠριθμοῦντο εἰς 1330 ψυχάς, ἤδη ἀπέμειναν μόνον 768, ὡς τε μετὰ 10 ἔτη θὰ ὑπάρχουν μόνον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος.

— Τὸ παρελθὸν ἔτος ἐπωλήθησαν ἐν τῇ πόλει τῆς Νέας Ὑόρκης 150,000 μπουκέτα ἀνθέων!

— Ἐκ τῶν 46 περὶ θυελλῶν προρρήσεων, τὰς ὁποίας ἐτηλεγράφησαν οἱ ἀστρονόμοι τῆς Ἀμερικῆς εἰς τὴν Εὐρώπην, 24 τοῖς ἑκατὸν ἀπεδείχθησαν ἀληθεῖς, καὶ οὕτως ἔσωσαν πολλὰ πλοῖα καὶ πολλὰς ζωάς.

— Τὸ ἦμισυ τῆς πόλεως Βοστώνης εἶναι ἐκτισμένον ἐπὶ πασσάλων.

— Τὸ παρελθὸν ἔτος ἡ Ἀγγλικὴ Βιβλικὴ ἑταιρεία μετέφρασεν εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Βασσοῦτων ὀλόκληρον τὴν Ἀγίαν Γραφήν. Γλῶσσα τῶν Βασσοῦτων εἶναι ἡ ἐνάτη Ἀφρικανικὴ γλῶσσα, εἰς τὴν ὁποῖαν ἡ Γραφή ἔχει μεταφρασθῆ. Οὕτως ἐνῶ ἡ κυβέρνησις τῆς Ἀγγλίας ἐκπολιτίζει τοὺς ἀγρίους τῆς Ἀφρικῆς οἱ εὐσεβεῖς Ἀγγλοὶ τοὺς πέμπουσι τὴν Γραφήν καὶ ἱεροκλήρικας ἵνα τοὺς διδάξωσι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ τοὺς ἐλευθερώσωσι ἀπὸ τὰς δαισιδαίμονιας.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ.

(Συνέχεια ἰδὲ προηγ. φύλλον).

— Βιβλιοθήκαι ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐν Βυζαντίῳ ὑπάρχουσι 46 θωμανικαὶ βιβλιοθήκαι περιέχουσαι ἐν ὅλῳ 64 χιλιάδας τόμων περίπου, ἐν οἷς καὶ πολυτιμότερα χειρόγραφα. Αἱ μεγαλύτεραι ἐξ αὐτῶν εἶναι ἡ ἐν τῷ τεμένει τοῦ Σουλτάνου Μεχμέτ τοῦ Φετιχ περιλαμβανούσα 4,883 τόμους καὶ ἡ τοῦ Σουλτάνου Βαγιαζήτ Β'. 3,244 τόμους. Ἑλληνικαὶ δὲ βιβλιοθήκαι αἷσαι λόγῳ ὑπάρχουσιν αἱ ἐξῆς 7: ἡ ἐν τῷ μετοχίῳ τοῦ Παναγίου Γάβρου περιέχουσα 4,000 τόμους καὶ 630 χειρόγραφα, τὰ πολυτιμότερα τῆς Ἀνατολῆς, ἡ τῆς Μεγάλης τοῦ Γένους σχολῆς 7,000 τόμων καὶ 40 χειρόγραφα, ἡ τῆς ἐν Χάλκῃ Ἐμπορικῆς σχολῆς 3,888 πολόγλωσσα συγγράμματα, ἐν οἷς 890 περιοδικὰ καὶ 186 χειρόγραφα, ἡ τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς σχολῆς 7,000 τόμων καὶ 360 χειρόγραφα, ἡ τῆς ἐν Σταυροδρομίῳ σχολῆς τῶν Εἰσοδίων 4,000 τόμων, ἡ τοῦ ἁ' Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου 8,000 τόμων καὶ 40 χειρόγραφα, ἡ τῆς ἁ' Ἐταιρίας τῶν μεσαιωνικῶν ἔργων χειρόγραφα 30.

— Ἑλληνικὸς τύπος. Πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ πίνακος τῶν ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος ἐκδιδόμενων ἑλληνικῶν ἐφημερίδων προσθένται καὶ αἱ ἐξῆς:

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. «Ὁμόνοια»—«Ἐλπίς».

Ἐν Κύπρῳ. «Κίτιον»—«Στασίνας».

Ἐν Κρήτῃ. «Ραδάμανθυς»—«Πατρίς»—«Κρήτη».

Ἐν Βουκουρεστίῳ. «Οἱ Σόφλογοι»—«Ἡ Ἴρις».

Ἐν Φιλιππουπόλει. «Φιλιππουπόλις».

Ἐν Σουλτᾷ. «Δούναβις».

Ἐν Τεργέστῃ. «Κλειῶν»—«Ἡμέρα»—«Ἐμπ. Ταχυδρόμος».

Ἐν Οὐζύνῳ. «Οἱ Ἑλληνικοὶ Καιροὶ» καὶ ὁ «Ἐλαϊκὸν».

— Ῥωσσικὸς τύπος. Τὰ ἐν Ῥωσσίᾳ ἐκδιδόμενα δημοσιογραφικὰ φύλλα συνεποσοῦντο κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1882 εἰς 769, ὧν 191 ἐδημοσιεύοντο ἐν Πετρούπολει καὶ 74 ἐν Μόσχᾳ. Ἐκ τῶν 265 φύλλων τῶν ὄσῳ πρωτεύουσῶν 249 δημοσιεύονται ῤωσσίῳ, πρῶσσίῳ, γερμανίῳ καὶ γαλλίῳ, 2 ῤωσσίῳ καὶ γερμανίῳ, 6 γερμανίῳ, 4 γαλλίῳ, 2 εἰς τὴν λατινικὴν, 2 εἰς τὴν ἑβραϊκὴν, (ἀγγλίῳ), πολωνίῳ, 1 εἰς τὴν φοινικικὴν καὶ 1 εἰς τὴν ἄρμενικὴν γλῶσσαν. Τὰ ἀνευ προηγουμένης λογοκρισίας ἐκδιδόμενα δημοσιεύματα συνεποσοῦνται ἐν μὲν Πετρούπολει εἰς 109, ἐν δὲ Μόσχᾳ εἰς 30· 96 δημοσιεύματα ἐν Πετρούπολει καὶ 45 ἐν Μόσχᾳ εἰσὶν ὑποβελημένα εἰς τὴν προηγουμένην λογοκρισίαν. Ἡμερησία φύλλα ἐκδίδονται 19 ἐν Πετρούπολει καὶ 12 ἐν Μόσχᾳ· ἑβδομαδιαία δὲ 15 ἐν Πετρούπολει καὶ 6 ἐν Μόσχᾳ, καὶ μηνιαία 63 ἐν Πετρούπολει καὶ 22 ἐν Μόσχᾳ. Ὁ ἐλάχιστος ὅρος τῆς συνδρομῆς εἶναι 30 ἑκατοστὰ, ὁ δὲ μέγιστος ὅρος 18 ρούβλια. Ἡ μᾶλλον διαδεδομένη ἐφημερίς ἐκδίδεται εἰς 71 χιλ. ἀντίτυπα· ἔρχονται ἀκολούθως μία ἐφημερίς ἐκδιδόμενη εἰς 25 χιλ. ἀντίτυπα, 2 εἰς 24,500, 5 εἰς 20 χιλ., 7 ἀπὸ 10 μέχρι 20 χιλιάδων, 25 ἀπὸ 5 μέχρι 10 χιλιάδων, 87 ἀπὸ χιλίων μέχρι 5 χιλιάδων, 94 ἀπὸ 500 μέχρι 1600 καὶ 39 ἀπὸ 100 μέχρι 500. Ἐν ταῖς ἐπαρχιακαῖς πόλεσιν ἐκδίδονται ἐν Βαρσοβίᾳ 79 φύλλα, ἐν Ἐλσενφωρτ 36, ἐν Ἰρίτς 23, ἐν Τιφλίδῃ 21, ἐν Κιέβῳ 20, ἐν Ὀδησσῷ 19, ἐν Καζάν καὶ ἐν Χαρκόβῳ ἀνά 11, ἐν Οὐλεμבורγκ 7, ἐν Ἀδῳ, Βίλνῳ καὶ Βορνεζῷ ἀνά 6, ἐν

Κισνοβίῳ, Λιβάν, Νοβογροδ καὶ Σαράτοβῳ ἀνά 5, ἐν 8 ἄλλαις πόλεσιν ἀνά 4, ἐν 2 ἀνά 3, ἐν 38 ἀνά 2 καὶ ἐν 37 ἀνά 1.

— Παρεσινὸς τύπος. Ἐν Παρίσις ἐκδίδονται 1291 φύλλα, Ἐκ τῶν ὁποίων 59 ἐφημερίδες θρησκευτικαί, 110 δικαστικαί, 250 τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας καὶ τοῦ ἐμπορίου, 22 τῆς γεωγραφίας καὶ ἱστορίας, 128 τῶν εὐαρέστων ἀναγνωσμάτων, 38 τῆς βιομηχανίας, 62 τῆς φιλολογίας καὶ βιβλιογραφίας, 11 τῶν καλῶν τεχνῶν, 3 τῆς φωτογραφίας, 9 τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, 3 τῆς ἀρχαιολογίας, 15 τῆς μουσικῆς, 29 τοῦ θεάτρου, 73 τοῦ οὐμοῦ, 138 τῶν διαφόρων τεχνῶν, 92 τῆς λατρικῆς καὶ φαρμακευτικῆς, 51 τῶν ἐπιστημῶν, 24 τῆς στρατιωτικῆς καὶ ναυτικῆς ἐπιστήμης, 24 τῆς γεωπονίας, 18 τῆς ἱππικῆς καὶ 23 διαφόρα. Καθημερινὰ πολιτικὰ ἐφημερίδες ἐκδίδονται ἐν ὅλῳ 67.

Γάτος τυφλός.

Εἰς μίαν ἐπιστημονικὴν ἐφημερίδα τῆς Ἀμερικῆς ὁ κ. Χόβεϋ δημοσιεύει περιεργότατα παρατηρήσεις περὶ τινος γάτου τυφλοθέντος κατ' ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμούς. Τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς συμφορᾶς τὸ ταλαίπωρον ζῶον ἐφαίνετο καταχόμενον ὑπὸ βαθυτάτης θλίψεως· προσέκρουεν εἰς τὰ ἐπίπλα, κατέπιπτε καταβαίνον τὴν κλίμακα καὶ πολλαχῶς ἐβασανίζετο. Ἐν τοῖσις μετ' οὐ πολὺ ὁ κ. Χόβεϋ παρετήρησε τὸν γάτον ἀναλαμβάνοντα τὸ θάρος του καὶ προσπαθοῦντα διὰ διαφόρων μέσων νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἀπολεσθεῖσαν αἰσθησιν. Ἐν πρώτοις μετέβαλεν ἐντελῶς τὸν τρόπον τοῦ νὰ καταβαλῇ τὴν κλίμακα ἀντὶ νὰ προχωρῇ εἰς τὸ μέσον αὐτῆς ἐλάμβανε τὸ πλάγιον, μέχρις οὗ ᾤσθάνετο τὴν μύστακα αὐτοῦ ἐγγίζοντα τὸ κλιβίωμα τότε δὲ καθήρχετο μετὰ τάχους προσέχων νὰ σπέρῃ εἰς πᾶσαν καμπὴν τῆς κλίμακος. Ἐνησχολεῖτο ἐπιμελῶς εἰς τὸ νὰ ἐνοήσῃ τὴν θέσιν τῶν θυρῶν καὶ τῶν διαφῶν ἐπίπλων, κατάρθωσε δὲ τοῦτο τῶσαν καλῶς, ὥστε μετ' ἄλιγον χρόνον ὁ κ. Χόβεϋ ἐνόμισεν ὅτι ὁ γάτος ἀνέκτησε τὴν ὄρασιν καὶ ὑπέβαλεν αὐτὸν εἰς πειράματα, διὰ νὰ βεβαιωθῆσθαι τὸ ζῶον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον περιεφέρετο τῶσαν ἀπροσκόπτως, ἦτο πάντοτε τυφλὸν κατ' ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμούς.

Πρὸς τοῖς ἄλλοις ὁ κ. Χόβεϋ ἀναφέρει καὶ ἀξιοσημείωτον παράδειγμα τῆς διαγνωστικῆς δυνάμεως τοῦ τυφλοῦ τούτου γάτου. Ἡμέραν τινὰ ἀπήγγαεν αὐτὸν μακρὰν τῆς οἰκίας βαδίζων διὰ πολλῶν ἐλεγμῶν, καὶ τὸν κατέλιπεν εἰς ἑαυτὸν. Μετὰ τινα θρηνητικὰ γαουρίσματα, τὸ ζῶον ἐφάνη λαμβάνον μίαν ἀπόφασιν καὶ διευθύνθη κατ' εὐθείαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦτο εἶναι περιεργότατον, δίδει οὕτε νὰ ἴδῃ ἦτο δυνατόν τὴν ὁδὸν καθὼς τυφλός, οὔτε ὑπὸ τῆς ἀσφραγείας νὰ ὀδηγηθῆ, δίδει καὶ τὴν αἰσθησιν ταύτην ἔχει ὄλως ἀδύνατον, καὶ ἡ εἰς τὴν οἰκίαν ἐπάνοδος του ἐγένετο δι' ἄλλης ὁδοῦ παρ' ἐκείνης, δι' ἧς ἀπήγγαεν μακρὰν. Προσθετέον δὲ ὅτι καὶ τὸ ἔδαφος ἐκαλύπτετο ὑπὸ χιόνος!

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Τίς τῶν Ἰσραηλιτῶν πολεμιστῶν ἦτο τύπος Χριστοῦ;
2. Τίς τῶν Προφητῶν ὠμίλησε πλεῖστα περὶ Χριστοῦ;
3. Ποῦ τῆς Γραφῆς ἀναφέρεται ὕψινος ἄμμων;